

Moje soukromí. Nekoukat! Nešťourat!

Soukromí. Co to vlastně je soukromí? Pod tímto pojmem si člověk může představit třeba prostor. Místo, kde je sám, nikdo mu neříká, co má dělat. Místo, které je prostě jen jeho. Pro někoho se takovým místem může stát jeho pokoj, který nemusí s nikým sdílet, pro někoho balkon v nejvyšším patře domu, kde se může klidně opalovat nahý a nikdo se na něj nedívá, pro někoho třeba jen zastrčená lavička v parku schovaná před zraky kolemjdoucích, kde si může dotýčný v klidu číst.

Pro mě osobně by toto představoval asi můj pokoj. Většina členů domácnosti si již zvykla na to, že nemám ráda, když mi někdo „leze“ do pokoje, takže tam mám přeci jen prostor sama pro sebe, kde si mohu dělat, co se mi zlíbí. V klidu si číst, poslouchat hudbu, nebo nikým nerušená pít čaj, pálit vonné tyčinky a dívat se do plamenů hořících svíček.

Ale soukromí znamená také, nebo spíše hlavně, psychické soukromí. To, že máte něco v hlavě, nějaký zážitek, který si chcete nechat jenom pro sebe, to je také soukromí. I když v dnešní době je tento druh soukromí velmi znevažován. Jako nejlepší příklad uvedu bulvární tisk. Když jste alespoň trochu slavní, tak o vás všichni chtějí vědět, ale většinou je nezajímá, jak dobré jste vydali CD nebo jak kvalitně jste sehráli svou roli v nějakém filmu či divadelním představení. Lidé se většinou zajímají hlavně o to, kdo se kde opil, kdo se s kým rozešel, nebo komu byly vidět skrz šaty kalhotky se žirafou. Ale když se lidí zeptáte: „Čtete bulvární tisk?“, dočkáte se pobouřeného pohledu. „Bulvární tisk? Ten bych si nikdy nekoupil“ Zajímavé... proč se tedy prodá několik desítek tisíc výtisků každý den? Možná by se lidská touha šťourat se v soukromí cizích lidí dala označit za civilizační chorobu. Myslím si, že v minulých dobách lidé tolik netoužili potom, aby se dopodrobna seznámili s životem druhých osob. Buď byli naši předkové jaksí konzervativnější, nebo to bylo jen tím, že neexistovaly nejrůznější vynálezy k přenosu informací..

Ne, myslím si, že soukromí by mělo být „posvátné“ a nikdo by se v něm neměl ostatním šťourat. Přeci jen je soukromí záležitostí jedince a veřejně ho probírat určitě není příliš inteligentní, protože každý může někdy „ulítnout.“